

นางพ้อกัณนา สุภาโม

ใจดี ใจสบาย

Delivery

ธรรม:ดรองเรือน

ธรรมะครองเรือน

คนเรามันเริ่มมาจากพ่อมาจากแม่ มาจากทางโรงเรียน คือครูบาอาจารย์ ที่ให้การอบรมพร่ำสอน ท่านถึงให้หลักในการเลี้ยงดูบุตร ธิดา ตั้งแต่แรกเกิด จนถึงเติบโตเป็นผู้ใหญ่...

เด็กตั้งแต่อยู่ในท้องจนถึง ๗ ขวบ ท่านให้พ่อแม่เลี้ยงอย่าง “ไขในหิน” เลี้ยงอย่างดี เลี้ยงอย่างพระราชาเพราะต้องทะนุถนอม เน้นทางร่างกาย เน้นทางพ่อแม่ที่อยู่ใกล้ชิดเลี้ยงดู “พ่อแม่จึงต้องเป็นคนที่ดีมีคุณธรรม” เพื่อเด็กที่เขาตัวน้อย ๆ เขาจะได้รับเอาแต่สิ่งที่ดี ๆ

เขาเกิดมาแต่น้อย ๆ เขาเห็นแต่พ่อแม่ทำความดี ไม่กินเหล้า ไม่เมายา ไม่ทะเลาะกัน ไม่เล่นการพนัน มีคำพูดคำจาที่ดี ๆ ถึงแม้เขาจะเด็ก เขาจะตัวน้อย เขาก็สามารถรับเอาแต่สิ่งที่ดี ๆ

เมื่อเด็กเขาอายุได้ ๗ ขวบ ถึง ๑๕ ขวบ ท่านให้เราเลี้ยงอย่าง “ทาส” เลี้ยงอย่างคนรับใช้ บังคับใช้การใช้งานทุก ๆ อย่าง

เริ่มต้นจากโน่นนะ เกือบที่อยู่ทีนอน พับผ้าพับผอน ล้างถ้วยชาม ทำงานช่วยพ่อช่วยแม่ บังคับให้อ่านหนังสือ ท่องหนังสือ บังคับในการใช้เงิน ใช้สิ่งของ ฝึกให้เป็นคนใช้เงินใช้ทองเท่าที่จำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือยหลงวัตถุ ฝึกกิริยามารยาทในการพูดการจา การคบค้าสมาคมกับพวกเพื่อน ๆ ว่าคนไหน คณะไหน หมู่ไหน ควรคบค้าสมาคมพูดคุยคลุกคลี หาโรงเรียน ที่สอนดี ๆ มีระเบียบวินัยดี ๆ ให้ลูก พูดสอนให้ลูกมีกำลังใจในการเรียน การศึกษา

เด็กที่อยู่ในวัย ๗ ขวบ – ๑๕ ขวบ

เป็นเด็กอยู่ในวัยที่จะต้องฝึกต้องหัด เราไม่ใช่ให้ลูกเขาเรียนอย่างเดียว

“ต้องฝึกทางภาคปฏิบัติด้วย”

พ่อแม่ที่ให้ลูกเรียนอย่างเดียว ไม่ให้แม้แต่ล้างภาชนะ กวาดบ้านถูบ้าน ก็ไม่เป็น ทำอะไรก็ไม่เป็น ลูกเรามันถึงกลายเป็นคนอ่อนแอ มีแต่การเรียน การศึกษา แต่ขาดการประพฤติดีปฏิบัติ พ่อแม่ก็ดึนรน กลัวลูกนี้ไม่ได้ดี ทั้งจ้างครูสอนพิเศษ เรียนพิเศษ เน้นแต่ทางการเรียนอย่างเดียว ไม่ได้เน้นทาง ปฏิบัติ เด็กมันเลยไม่เข้มแข็ง อ่อนแอ ติดสุข ติดสบาย ติดฟุ่มเฟือย

พ่อแม่อย่าไปสงสารลูกนะ... กลัวลูกเหนื่อย กลัวลูกลำบาก เลยไม่ยอมฝึก เลยไม่ยอมหัด เลยไม่ยอมให้ลำบาก การที่เราไปทำอย่างนี้ เราปฏิบัติอย่างนี้ “เราเองนี่แหละเป็นคนที่ทำร้ายลูกเรา” ทำลายด้วยความคิดความเห็น ทำลายด้วยเพราะว่าเวลาบอกเวลาสอนไม่ยอมบอกยอมสอน เด็กมันก็เลย ไม่มีคุณภาพ ไม่มีศักยภาพ

เด็กอยู่ในวัยนี้มันเป็นวัยที่เหมาะสมที่จะฝึก ที่จะหัด และก็ปฏิบัติ ถ้ามันใหญ่กว่านี้มันฝึกลากสอนยาก เพราะว่ามันติดสุข ติดสบาย

การเลี้ยงดูลูกเรามันถึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร บางคนก็ทำให้ลูกหมด เลี้ยงลูกไม่โต ๒๐ กว่าปี ๓๐ ปี ๔๐ ปี พ่อแม่ก็ยังเลี้ยงดู ส่งเสีย พ่อแม่เป็นทุกข์จนถึงวันตายก็ไม่จบ...

เมื่อลูกเราโตอายุได้ ๑๕ ขวบ เรียนมัธยม เรียนมหาวิทยาลัยให้เลี้ยงลูก อย่างเราเป็นเพื่อนกับลูก ช่วงนี้ห้ามว่า ห้ามด่า ห้ามบ่น ห้ามตี ถ้าไปว่า ไปบ่น ไปพูดมากที่นี้ไม่ได้

เราต้องเลี้ยงเขาอย่างเป็นเพื่อน ส่วนใหญ่พ่อแม่ทำผิดพลาด ตอนที่มันเด็ก ๆ ไม่สอน เมื่อมันใหญ่แล้วไปบังคับมันไม่ได้ ไปบ่นมากไม่ได้ เราก็ก้าวลูกเราไม่ดี ใจของเขาก็เป็นพินเป็นไฟ เป็นกองไฟใหญ่ เผาตัวเอง เผาลูกตัวเอง ที่นี้ก็ทั้งบ่น ทั้งว่า ทั้งใช้คำที่ไม่เหมาะสมไม่สมที่นี้ เผาลูกใหญ่เลยที่นี้

“เราอย่าไปโทษลูกหลานนะ เราต้องโทษตัวเอง”

โทษที่ตอนเด็ก ๆ อยู่ในวัยสอน ทำไมเราไม่สอน แล้วไปบ่นว่าเด็กสมัยนี้ มันยากพูด มันไปตามโลก ไปตามสังคม ไปตามกระแส เราไม่โทษตัวเองว่าเราเนี่ยมีความคิดที่ผิดพลาด ทำให้ลูกต้องตกกระท่ำลำบาก ในเมื่อเป็นหนุ่ม เป็นสาว หรือวัยกลางคน วัยชรา ก็เป็นเพราะเราเอง

คนเรานี้หัวดีมันก็ถือว่าเป็นเรื่องประเสริฐ แต่ถ้าเราเป็นคนหัวดีด้วย ทั้งขยันด้วย ทั้งมีคุณธรรมด้วย ก็ยิ่งประเสริฐ ถ้าหัวไม่ดีแต่เราขยันมาก ๆ เป็นคนมีศีลมีธรรม ทุกคนก็เคารพรักนับถือหมดนะ

คนเราที่เห็นหน้ากันอะไรกันก็ยังไม่รู้จักว่าใครเป็นใคร ต้องอยู่ ร่วมรวมกันไปถึงจะรู้ว่าใครเป็นใคร ถ้าใครที่ได้รับการฝึก หนักเอา เบาสู้ มีคุณธรรม เขาจะเอาตัวรอดไปในทางที่ดี

ทำไมถึงมาพูดแต่เรื่องพ่อเรื่องแม่ เพราะพ่อแม่ต้องเป็น “กัลยาณมิตร” ที่ดีให้กับลูก เพราะเราเป็นครูสอนคนแรกของลูก เรามีโอกาส มีเวลาได้อยู่กับลูก เรามากที่สุด มากกว่าคนอื่น

ทำไมถึงให้เลี้ยงลูกอย่างเป็นเพื่อนเมื่ออายุ ๑๕ ขวบถึงเรียนมหาวิทยาลัย...? “เพราะว่าพ่อแม่นี้แหละคือความสุขทุกอย่างในโลกนี้ของลูก” เมื่อเราไปบ่น ไปว่า ไปด่าเขาแล้วเขาจะมาใกล้เราได้อย่างไร จะมาอยู่กับเราได้อย่างไร ลูกเราก็ไม่มีที่พึ่ง คราวนี้ปัญหาที่ไม่พึงปรารถนาก็เกิดขึ้น ยาเสพติด การพนัน ชู้สาว เป็นนักเลงเล็กนักเลงใหญ่ เป็นปัญหาให้กับตัวเราและก็เป็นปัญหาให้กับสังคม

**“พ่อแม่คือความสุขที่สุดของลูก
เป็นแอร์ใหญ่ประจำบ้าน
เป็นเครื่องอบอุ่นให้ทั้งกาย ทั้งใจ...”**

ตามหลักเราเป็นลูกเป็นกุลบุตรลูกหลาน การอยู่ในบ้าน อยู่ในสังคม อยู่ในวัด อยู่ในที่ทำการทำงาน การคบเพื่อน คบฝูง คบหมู่คณะเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่ก่อนเราไม่เคยกินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เป็นโจรขโมย เมื่อไปคบกับคนไม่ดี เราก็กินเหล้า สูบบุหรี่ เป็นโจรขโมย

การคบเพื่อนพระพุทธเจ้าว่าให้เราฉลาด คนไหนรู้ว่าเขาทำไม่ดี ทำไม่ถูก มันก็เป็นเรื่องของเขา เราก็ถอยออกมา คนไหนเขามีศีล มีธรรม มีคุณธรรม ขยันหมั่นเพียร ไม่มีอบายมุข เราก็พยายามคบค้าสมาคม

ส่วนใหญ่คนเรานะ ถ้าคนมีปัญหา กับคนมีปัญหา มันก็ชอบคบกัน เป็นเพื่อน เป็นหมู่ เป็นคณะ ถ้าคนไหนเขาดี ๆ เราก็ไม่อยากคบกับเขา ถ้าเราอินทรีย์อ่อน เราสังเกตดูว่าคนไหนที่เขาไม่ก้าวหน้า เขาอินทรีย์บารมี ไม่แก่กล้า อย่างเช่น พระบวชใหม่ ก็เข้าใกล้ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ “ไม่อยากเข้าก็ต้องเข้า” ส่วนคนไหนมันไม่เข้าท่า ไม่ดี ไม่ได้มาตรฐาน พาไปที่ ๆ เราจะเสื่อม เราก็ถอยออกมา

คนเราอยู่ในโลกนี้ อยู่ในสังคมมันมีหมดนะ มีทั้งดี ทั้งไม่ดี มีหมด

พระพุทธเจ้าให้เราเลือกเฟ้น ให้คบกับพระพุทธเจ้า ให้คบกับพระอรหันต์ ให้คบกับครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ให้คบกับพระดี ๆ ให้คบกับใครก็ได้ ที่เป็นคนดี เพราะคนไม่ดีคนหนึ่งสามารถทำให้คนดี ๆ ที่ไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า เสื่อมได้เป็นร้อย ๆ คน ตามหลักที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในธรรมวินัย

ยิ่งเราเป็นฆราวาส ญาติโยม ยิ่งต้องระมัดระวังมาก การคบค้าสมาคม กับหมู่คณะ กับอะไร มันจะพาเราตกต่ำ

เพื่อนที่จะไปนิพพานมีน้อย เพื่อนที่จะไปบายมีมาก...

จะมีมากมีน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่เราตั้งไว้ดี ๆ ว่าเราจะไม่อ่อนแอ ไปตามสภาพสังคม ตามสิ่งแวดล้อมที่มันไม่ดี จิตใจของเราพยายามคิดแต่สิ่งที่ดี ๆ พุดแต่สิ่งที่ดี ๆ ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ เพราะความดีนี่คือ กัลยาณมิตรที่พาเราไปสู่ สுகติ

เพื่อนในใจของเรานี้แหละสำคัญ คือศีล คือธรรมของพระพุทธเจ้า
ต้องนำมาอยู่ในใจของเรา

ต้องเป็นคนละอายต่อบาป เป็นคนเกรงกลัวต่อบาป เห็นโทษเห็นภัย
ในวิภวสภาวะ ไม่มีความประมาท เพราะความประมาททำให้เรื่องเล็ก
กลายเป็นเรื่องใหญ่ ที่มันมีปัญหาที่เริ่มจากความคิदन้อย ๆ ในใจเรา

พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ถึงสอนว่าไม่ให้เราประมาท อย่าไปคิดว่า
ตัวเองเก่ง อย่าไปคิดว่าตัวเองแน่

พระพุทธเจ้าท่านไม่มีความประมาทท่านถึงได้เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์
ท่านไม่ประมาท ท่านถึงได้เป็นพระอรหันต์...

ที่ได้เอามาบรรยายวันนี้สำหรับให้ความรู้ ให้การเรียนรู้ การเรียนการศึกษา
เพราะกุลบุตรลูกหลานที่นั่งอยู่ที่นี่ ต่อไปเขาต้องเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นปู่เป็นย่า
เป็นตาเป็นยาย ช่วงนี้เราใหญ่เราโตแล้ว เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นคนวัยทำงาน
แล้ว มาถึงโอกาสนี้ ถึงเวลานี้ พวกเราทุก ๆ คนต้องตั้งใจปฏิบัติตนเอง ฝึกตนเอง
อย่าไปให้พ่อแม่ว่า อย่าไปให้พ่อแม่บ่น มันก็ไม่เหมาะ ไม่ควร ไม่ดี
จะให้ครูบาอาจารย์มาบ่นมาว่ามาลงทัณฑ์บังคับอย่างนี้มันก็ไม่ถูกต้อง

สิ่งที่แล้วก็แล้วไป ให้ทุกท่านทุกคนตั้งใจใหม่ ให้ทุกท่านถือว่าการมาเข้าค่ายปฏิบัติธรรมครั้งนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ถ้าเราทำไม่ดีไม่ถูกวันนี้ ถ้าเราไม่หยุด วันข้างหน้ามันยิ่งแก่กล้าขึ้น แก่กล้าไปในทางที่ไม่ดี อนาคตวันข้างหน้าก็คือวันนี้แหละ เดียวนี้ปัจจุบันนี้มันจะจำแนกเรา

ให้ทุก ๆ คนตั้งใจเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือ ตั้งใจท่องหนังสือ ให้เราทำงานช่วยเหลือพ่อแม่ อย่าได้เป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน การใช้จ่ายเงินทอง ไม่รู้จักยังคิดขาดสติขาดปัญญา ไม่คุมรายรับรายจ่าย ต้องฝึกนิสัยตนเอง ไม่ให้เป็นคนหน้าใหญ่หน้าโต ถ้าเราไม่ฝึกตนเองเอาไว้เด็ก ๆ ในอนาคตภายภาคหน้าเราจะเป็นคนไม่มีศีล การคบเพื่อน คบหมู่ คบคณะ ทุกท่านต้องสำรวจระวัง เพราะการคบเพื่อนนี้มันมีทั้งคุณและโทษ

เราต้องรู้จักถ้าเพื่อนคนไหนไม่ชอบเรียนหนังสือ ชอบหนีโรงเรียน ชอบเล่น ชอบเที่ยว เป็นคนลั๊กเล็กขโมยใหญ่ ชอบดื่มเหล้าดื่มเบียร์ เจ้าชู้ มีความยินดีในยาเสพติด เห็นว่ายาเสพติด เป็นเรื่องปกติธรรมดา ไม่เป็นเรื่องเสียหาย ถ้าเรารู้ว่าเพื่อนเขาเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราไม่ให้เราคบค้าสมาคมคลุกคลีด้วย

การคลุกคลีก็ได้แก่ การกินด้วย การเที่ยวด้วย ชอบไปไหนด้วยกัน ถ้าเราคบค้าสมาคมกับเพื่อนอย่างนี้นะ ชีวิตของเราเสียหายแน่ ตกต่ำแน่

พระพุทธเจ้าท่านให้เราคบค้าสมาคมกับบุคคลที่ดี ๆ จะเป็นผู้สูงอายุกว่าเราก็ได้ เท่ากันก็ได้ น้อยกว่าก็ได้ ท่านขอให้เป็นคนที่ดี ไม่เป็นคนอย่างที่เราผ่านมาแล้ว การคบค้าสมาคมกับบุคคลเช่นไรส่วนใหญ่อะไรก็พาชีวิตของเราเป็นไปอย่างนั้น การคบเพื่อนนั้นมันเป็นเรื่องที่สำคัญ

เพื่อนนี้ไม่ได้ถึงคนที่อายุเท่ากันเท่านั้น หมายถึงทั้งคนเล็กคนใหญ่ทุก ๆ ท่านต้องมีสติมีสมาธิ มีปัญญาที่จะก้าวเดินไปข้างหน้า เพราะว่าชีวิตของเรามันยังอีกนาน เราจะรวย เราจะจน เราจะมีคุณธรรม มันขึ้นอยู่กับการกระทำของเราตั้งแต่ขณะนี้ ตั้งแต่วันนี้

เมื่อเรายังเด็กอยู่ ยังหนุ่มอยู่ เราไม่ตั้งใจศึกษาหาความรู้ ความสามารถ ความฉลาดพร้อมทั้งมีคุณธรรม ในอนาคตเราต้องทุกข์ยากลำบากแน่นอนจะเป็นคนลำบากทั้งกายทั้งใจ ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูลจะคอยเดือดร้อนไปทุกท่านทุกคนต้องตั้งใจให้ดี ต้องมีสติ ต้องเจริญปัญญาให้กับตนเอง

ให้เราเอาตัวอย่างในสิ่งที่ดี ๆ เราอย่าไปเอาในสิ่งที่ไม่ดี อย่าไปคิดง่าย ๆ เกิดมาเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วก็มีลูกมีเมีย มีสามีภรรยา เราอย่าไปคิดแค่นั้น มันต้องมีฐานรองรับ ฐานคือการเรียน การศึกษา ฐานคือความสามารถ หน้าที่การงาน

ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะตกเป็นทาส เป็นจันทาล เป็นสิ่งที่ยากลำบาก เราต้องเป็นทาสก็เพราะเราไม่มีความรู้ ไม่มีความสามารถ เราก็ต้องเข้าไป เมืองหลวง เมืองกรุง เราต้องไปทำงานในโรงงาน เราก็ไปเป็นลูกจ้างห้างร้าน ถ้าผู้มีปัญญาเขาก็บอกว่าเราไปเป็นทาสให้เขา ไปเป็นยามเฝ้าบ้านให้เขา พวกกันไปอยู่อย่างทุกข์ยากลำบาก ตกเย็นมาก็พากันกินเหล้าขาว ทำงานไป เป็นหนี้เป็นสินไป หาเช้ากินค่ำ หาเย็นกินเช้า เงินไม่พอใช้ก็เกิดการทะเลาะวิวาท ปัญหาหย่าร้างก็ตามมา สาเหตุมันก็มาจากที่ตอนเป็นเด็ก เป็นหนุ่มเรา ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ตั้งใจศึกษา

ในประเทศไทยหรือทั่วประเทศไทยมันเป็นอย่างนี้ สิ่งไหนมันไม่ดี เราก็อย่าไปทำตามกัน ให้ตั้งใจใหม่ เราต้องคิดดี ๆ บวกลบคูณหารนะ วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง วันหนึ่งเราจะช่วยพ่อแม่มากน้อยเท่าไร เราตั้งใจเรียน เราตั้งใจอ่านหนังสือมากน้อยเท่าไร เพราะเวลาเรามันมีน้อยเวลาเรามันสำคัญ ถ้าเราเอาเวลาไปเที่ยวไปเล่นมันก็เท่ากับมันเสียเวลาที่เราจะได้ทำความดี

ให้ถือคติในใจทุกท่านทุกคน ว่าเราเกิดมาเพื่อเป็นคนดี เราเกิดมา เพื่อเป็นคนเสียสละ เราเกิดมาเพื่อไม่ตามจิตตามใจของตนเอง ช่วยเหลือพ่อแม่ ช่วยเหลือทุกคนด้วยการทำความดีของเราเอง ด้วยการเรียนการศึกษา และการประพฤติปฏิบัติตนเอง

การเกิดมาเป็นมนุษย์ จึงถือว่าเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด พระพุทธเจ้าท่านให้เรามาพัฒนาตนเองพัฒนาการเรียนของเรา ให้เรามีหลักการ ให้เรามีจุดยืน แล้วก็ปฏิบัติตามหลักการตามจุดยืนที่เราวางไว้

ให้เราหนักแน่น เข้มแข็ง ไม่อ่อนแอ เราอย่าไปว่าทำไมไม่ได้ทำไมไม่ได้ เราคิดอย่างนี้ไม่ถูก เราคิดอย่างนี้นั้นนำความเสื่อมมาให้กับตนเอง คนเขาพากันคิดอย่างนี้นั้นถึงมีปัญหา

เราจะเป็นคนดีในอนาคต เราต้องแก้ไข ไม่อย่างนั้นภัยพิบัติมันจะเกิดกับเราในภายภาคหน้า

พระพุทธเจ้าท่านให้ทุกท่านทุกคนเห็นทุกข์ เห็นเหตุให้เกิดทุกข์ เห็นข้อปฏิบัติให้ถึงการดับแห่งทุกข์ เพราะมันจะเกิดกับตัวเราในอนาคต ให้เห็นถึงข้อปฏิบัติในการดับทุกข์ ข้อปฏิบัติก็คือการเรียนการศึกษาของเรา พร้อมด้วยข้อปฏิบัติคือการปรับปรุงตัวของเรา

ให้กายกับใจอยู่ด้วยกันในการที่เราจะต้องทำความดี

อนาคตเป็นสิ่งที่ผู้ที่ไม่มีความมองไม่เห็น แต่ผู้ที่มีความมองเห็น คือการกระทำในปัจจุบันนี้แหละคืออนาคต

พระพุทธเจ้าท่านให้เราก้าวไปด้วยความดีทั้งซ้ายและขวา ทุก ๆ ท่านทุกคนก็จะดีเอง เจริญเอง

ให้ทุกท่านทุกคนมีความสุขมาก ๆ ในการที่เราจะประพฤติ ในการที่เราจะเรียนให้เราเห็นประโยชน์ให้คุณเห็นโทษในการปล่อยตัวปล่อยใจให้เสียเวลา

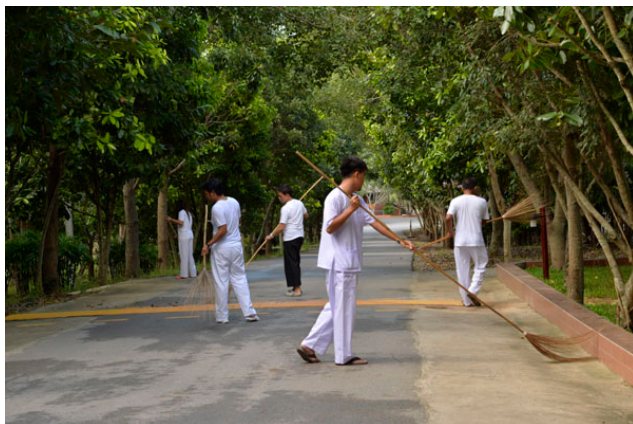

พระพุทธเจ้าท่านเมตตาเรา ท่านรักเรามาก พ่อแม่ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล
ทุก ๆ คนในโลกนี้เขารักเราหมด เขาต้องการที่จะเห็นเราเป็นคนดี ต้องการเห็น
เราเป็นคนที่ทำประโยชน์ให้กับตัวเอง ทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติบ้านเมือง
“เราจะมีประโยชน์ได้ทำได้ก็เพราะการประพฤติการปฏิบัติของเราเอง”

ความเหน็ดความเหนื่อยความขี้เกียจขี้คร้านมันก็มีกันทุก ๆ คน
เราอย่าไปสนใจมัน เราต้องอยู่เหนือเหตุเหนือผลของอารมณ์ มันเป็นบุญ
เป็นบารมีให้เราได้ประพฤติปฏิบัติ เลื่อนวิทยฐานะในภาคปฏิบัติ

ที่มันผ่านด่านไปไม่ได้ก็เพราะความขี้เกียจความขี้คร้านความอ่อนแอ
ท่านให้เราฝึกขยันไว้มาก ๆ เสียสละให้มาก ๆ ไม่อยากทำก็ต้องทำ ผู้ที่เจริญ
ในธุรกิจหน้าที่การงาน เจริญในคุณธรรม เขาไม่มีความขี้เกียจขี้คร้าน

เราตั้งใจเอาไว้ว่าชีวิตของเรา เราจะต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ เราจะต้องเป็น
ผู้ยุติธรรม เราจะไม่ทุจริตหรือทำอาชีพบนหลังคนอื่น ต้องให้ความรัก
ความเมตตากับคนอื่น

เพราะทุกคนเกิดมาร่วมโลกเดียวกัน ล้วนแต่เป็นสายเลือดแห่งความเป็นมนุษย์ด้วยกัน มีความแค้น ความเจ็บ ความตายด้วยกัน

ไม่ว่าจะทำอาชีพการงานใด ๆ ด้วย แลกเปลี่ยนปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งกันและกันในการบริโภค ไม่ว่าเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน ทุกสิ่งนั้นมีความต่อเนื่องด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

เราต้องไม่เบียดเบียนใคร เราต้องไม่ข่มเหงใคร ในการที่เราจะสร้างสวรรค์ให้เรา ให้กับครอบครัวของเรา เราจะสร้างนิพพาน เราต้องเริ่มจากตัวเอง จนไปถึงพ่อแม่ตลอดจนถึงครอบครัวของเรา

เราอย่าไปมองไกลเกิน ต้องเริ่มจากแก้ไขตนเอง อย่าไปแก้ไขคนอื่น แล้วจึงช่วยเหลือผู้ที่อยู่ใกล้ตัวของเรา

คนเรามองไปแล้วนะ ถ้าไม่รักเมตตาคนที่อยู่ใกล้กัน ไปรักไปเมตตาคนที่อยู่ไกลโน้น เขาเรียกว่าคนไม่ปกติ คนที่จะช่วยเหลือตนเองต้องเน้นเข้าหาตนเอง

การที่ทุกท่านทุกคนได้มาประพฤติปฏิบัติธรรมถือว่าเดินทางถูกแล้ว การประพฤติปฏิบัติ จะยากลำบากก็ขอให้ทุกคนทุกท่านตั้งใจทำ ทำความดี มันไม่ตายหรอก ถึงตายท่านก็ให้ช่างหัวมัน ให้ตายด้วยการทำความดี

พ่อแม่พี่น้องทุกคนที่เขารู้ว่าเรามาประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ มาเข้มข้น อย่างนี้ เขาจะดีใจมากนะ รวมทั้งประเทศชาติบ้านเมืองของเราก็จะได้ เจริญรุ่งเรือง..

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่องค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม เมตตาให้นำมาบรรยาย ให้แก่บุคลากรจากบริษัท เอสซีจี ซิเมนต์-ผลิตภัณฑ์ก่อสร้าง ที่มาปฏิบัติธรรมในโครงการ "ธรรมะครองเรือน"

เช้าวันเสาร์ที่ ๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

Prod. Pontano.